

MERRNI E HANI...

MERRNI E PINI...

Jeta Liturgjike

Viti I Nr. 8, Tetor 2005

Engjëlli Rojës - Ruana ne!

MUAJI TETOR KUSHTUAR ZONJËS RRUZARE

Çka është rruzarja? Ajo është një lutje e fuqishme, e mrekullueshme, shumë e pasur dhe e përsosur. Ajo është diçka hyjnore, e bukur dhe lirisht mund të themi gjeniale! Rruzarja është një lutje për çdo njeri, për çdo kohë, për çdo vend! Ne së bashku me Nënë tonë qiellore mendojmë mbi lindjen, jetën dhe veprimtarinë e Krishtit dhe natyrisht mbi vuajtjen, vdekjen dhe ngjalljen e Tij. Mbi të gjitha, me anë të kësaj lutje, me mendime dhe me fjalë e lavdërojmë Zotin dhe dëshirojmë që një ditë të bashkohemi me Të në Mbretërinë e Tij.

Rruzarja është lutja e jonë e padërprerë. Ajo është përvujtërimi ynë para Zotit, falënderimi ynë që Zoti na ka krijuar. Me rruzare ne i japim lavdi Atit dhe kërkojmë që të na jep atë çka neve na nevojitet. Duke e lutur Rruzaren shenjte ne bashkohemi në emër të Zotit dhe 50 herë e falënderojmë Zotin për dashurinë e treguar në mishërimin e Krishtit; 50 herë e falënderojmë Krishtin për dashurinë e treguar nëpërmes vuajtjes dhe vdekjes së vet për ne; 50 herë e falënderojmë Krishtin pse na ka mundësuar që pas kësaj jete me vuajtje të gjendemi me të në lavdinë e tij qiellore. Me Rruzaren shenjte 150 herë ne e tregojmë dashurinë tonë ndaj Nënës sonë qiellore.

Me të drejtë Papa i ndjerë Gjon Pali II rruzarën e quajti *ungjill i vogël*. Pse? Sepse derisa ne i lusim *shenjat e gëzimit*, ne përkujtojmë Zonjën e cila e lindi Krishtin në shpellë të Betlehemit, e çoi për ta kushtuar në Tempull dhe e gjeti në Tempull. Kur lusim *shenjat e mundimit*, bashkë me Jezusin shkojmë drejt Kalvarit dhe i ndihmojmë sikurse Simon Cireni në bartjen e kryqit. Dhe bashkë me Gjonin, Marinë Magdalenë dhe Zonjën e Bekuar qëndrojmë pranë kryqit të Tij. Derisa lusim *shenjat e lumturisë*, shpirtërisht bashkohemi me Krishtin e ringjallur dhe

apostujt, të cilëve Krishti iu premtonte dhe iu dërgonte Shpirtin Shenjt. Mendojmë edhe në lavdinë e Qiellit të cilën e gëzojnë dhe do ta gëzojnë të gjithë ata që jetojnë sipas parimeve ungujillore, në mesin e të cilëve shpresojmë se një ditë do të gjendemi edhe ne bashkë me Nënë tonë qiellore. Para dy viteve Papa Gjon Pali II, iu bashkangjiti edhe *shenjat e dritës* në të cilat meditojmë mbi jetën publike të Krishtit: pagëzimin e Tij, mrekulinë e parë në Kanë të Galiesë, predikimin e Tij në kthimin tonë kah Zoti, shëndërrimin e Tij në malin Tabor dhe themelimin e Eukaristisë.

Pra duke e lutur Rruzarën shenjte ne kujtojmë tërë jetën dhe veprimtarinë e Krishtit. Lutja *Ati ynë*, është lutja më e bukur e lutur ndonjëherë, e që del nga vet zemra dhe goja e Krishtit, në të cilën Krishti i përfshin të gjitha dëshirat dhe nevojat tona. Por kjo lutje mund të jetë edhe vetakuzuese. Ne lutemi; *...na i fal fajet tona, sikurse ne i falim fajtorët tanë!* Derisa ne me të drejtë kërkojmë falje prej Zotit për gabimet e shumta, sa ne i falim vërtetë të tjerët? *Të falemi Mari...* Janë këto fjalët e engjëllit Gabriel duke e përshëndetur Zonjën e Bekuar. *Lavdi Atit* është lutja madhështore e shën Palit. *Besojma* është kushtetuta e besimit të krishterë, është thelbi i besimit tonë. Tërë ajo çka duhet të besojmë përmban kjo uratë, të cilën duhet edhe ta dëshmojmë me vepra. Poashtu *Të falemi Mbretëresha*, është një nderim dhe dashuri e veçantë e shprehur nga ne fëmijët e saj.

Nëna Tereze sa ishte gjallë thoshte: *Mos e harroni Rruzaren! Lutne Rruzaren në familjet tuaja!*

Lë ta dëgjojmë apelin e Nënës sonë Tereze. Le të gjejmë kohë në mbrëmje për ta lutur Rruzaren me fe, shpresë dhe dashuri, të bindur se Nëna jonë qiellore do t'i dëgjojë lutjet tona dhe do të na i dhuron ato të mira që na nevojiten për një jetë vërtetë të lumtur familjare.

E DIELA XXVII gjatë vitit

Vreshtin e vet do t'ua jape vreshtarëve tjerë.

Leximi i parë: *Iz 5, 17* . Na flet për dëshprimin e Zotit mbi popullin e Izraelit, të cilit Zoti i kishte dhënë aq shumë të mira, e ai assesi të mbajë besëlidhjen e bërë me Zotin...

Psalmi 80 (79) Vreshti i Zotit është popullii i tij.

Leximi i dytë: *Fil 4, 6-9*. Shën Pali dëshiron që bashkësinë e parë të krishterë në Evropë me syerimet e veta ta formojë sa më mirë që të jetë e mundshme....

Ungjilli: *Mt 21,33-43*

Në atë kohë, Jezusi u tha kryepriiftërinjve, kryetarëve dhe pleqve të popullit: “Dëgjoni shëmbëlltyrën tjetër: Ishte një zotëstëpie që kishte mbjellë një vresht. E thuri me gardh, punoi shtrydhësin e rrushit, ndërtoi kullën, ua dha vreshtarëve ta punojnë për gjysmë dhe shkoi në vend të huaj. Kur u afrua koha e të vjelave, dërgoi te vreshtarët shërbëtorët e vet për të marrë frytin që i takonte. Vreshtarët i kapën shërbëtorët: njërin e rrahën, një tjetër e mbytën e një tjetër e vranë me gurë. Prapë dërgoi shërbëtorë tjerë, më shumë se të parët, porse edhe atyre ua bënë ashtu. Në fund dërgoi të birin duke menduar: “Do të kenë nderim ndaj djalit tim!” Porse vreshtarët, kur e panë djalin i thanë njëri tjetrit: 'Ky është trashëgimtari! Ejani ta vrasim dhe neve do të na mbesë pasuria e tij!' E kapën, e qitën jashtë vreshtit dhe e vranë. Tashti, kur të vijë i zoti i vreshtit, çka do t'ua bëjë këtyre vreshtarëve?” I përgjigjën: “Të këqijtë do t'i zhbijë keqas e vreshtin e vet do t'ua jape vreshtarëve tjerë, të cilët do t'i japin frytin posa të vijë koha e të vjelave.” Jezusi u tha: “A nuk e lexuat asnjë herë në Shkrimin shenjt: 'Guri që ndërtesit e qitën jashtë përdorimit u bë guri i këndit; kjo është

vepër e Zotit, se ç'mrekulli në sytë tanë!' Prandaj po ju them juve do t'ju hiqet dore Mbretëria e Hyjit e do t'i jepet një popull që i prodhon frytet e saja!”

Fjala e Zotit

Në leximet e kësaj të diele hasim shumë herë në fjalën *vreshtë* e *vreshtar*, si edhe në fjalë të tjera të lidhura me këto. Është koha e vjeljes dhe e përpunimit të rrushit. Jezusi është përherë në përkim me kohën, dhe e shfrytëzon çdo mundësi që dëgjuesve t'ju bën mësimin e vet më të kuptueshëm e më të pranueshëm duke u shërbyer me shembulltyra të afërta për njeriun. Zoti ka bërë shumë për njeriun. Çdo gjë e krijoi të mirë, lexohet në faqet e para të Biblës. Njeriut ia dha tokën ta punojë. Ajo është vreshta e Zotit, të cilën ia huazoi njeriut. Këtij, ia përcaktoi kushtet e *kontratës* me anë të URDHËRIMEVE. Njeriu vetëm duhet t'i jep llogari Zotit për punën e bërë në tokën e Tij. Ja pse Jezusi flet në ungj. e sotshëm për vreshtin, vreshtarët, llogarinë, frytin, puntorët, shërbëtorët e Zotërisë! Sikurse i përshtatet kohës së vjelave të rrushit, ashtu e kuptojmë se Jezusi do t'i përshtatet edhe kohës sonë. Ungjilli nuk është një tregim i të kaluarës. Të njëjtat kërkesa nga ana e të zotit të vreshtave lypen edhe sot, sepse edhe sot toka është vetëm e Zotit, punëtorët në tokën e huazuar jemi ne. Bota nuk është e jona, që të marrim guxim si punëtorët e vreshtit, të veprojmë në kundërshtim me atë çka pret Zoti prej nesh. Nuk guxojmë me kundërshtime tona ta hedhim poshtë porosinë e Zotit, që vjen nepërmjet shërbëtorëve meshtarëve të Tij, e mos dhashtë Zoti, të qojmë dorë në ta, t'i vrasim. Vepruesit e tillë do të jenë të gatshëm ta vrasin edhe Birin e të zotit të

vreshtit Krishtin, kuptohet në ndërgjegjën e vet. Njeriu nuk guxon ta injoron Zotin, duke menduar se mund ta organizojë jetën dhe punën pa Zotin, e pra në *vreshtin* e Tij.

Që njeriu të vetëdijësohet, vijnë momentet kur njeriu e zbulon mjerimin e vet, dhe pamundësinë t'i ndryshojë gjërat: Pse nuk mund t'i ndal tërmetet, uraganët? Pse njeriu me tërë përparimin shkencor, medicinal nuk mund të mbrohet prej epidemive të ndryshme të njerëzve, shpezëve, shtazëve? Pse nuk mund të ndalet AIDS- i, që shuan jetën e miliona njerëzve? Pse, e sa pse?

Vetëm e vetëm që njeriu të përkulet me tërë mendjemadhësinë e vet para Atij që vetëm të lejon të punosh, por mos harro: Je në tokën e Atij, i cili do të dërgojë shërbëtorë për të kërkuar llogari. Çka bëjmë ne sot? Në vend që të nderojmë shërbëtorët e Atij që na punësoi në tokën e vet, i rrahim e vrasim ata që na mësojnë, qortojnë e këshillojnë! Megjithatë, Zoti do të dërgojë gjithnjë e më shumë shërbëtorë se të parët. Zoti vazhdimisht do të dërgojë shërbëtorë për të kërkuar frytet prej punëtorëve të vreshtit. Mospranimi, kundërshtimi, kritikata e pa vend kundër shërbëtorëve të Zotit, i drejtohen direkt Birit të pronarit të vreshtit, Jezu Krishtit, i cili do të vritet, por që së bashku me Atin Krijues do t'i shtrojë pyetjet që i dëgjuam në leximin e I-rë: *Ç'u desh tjetër të bëja për vreshtin tim e që s'e paskam bërë...?* Eh, sikur të ishte vetëm kjo ankesë e Zotit?! Jo vetëm ata të kohës së Tij, por edhe ne sot e vrasim atë që nuk është fajtor? Është fajtor dhe e vrasim, sepse nuk është si ne! E vranë dhe e vrasim sepse Ai është Mirësia, Mëshira, Mësuesi dhe Mjeku, Dashuria dhe Shëlbuesi ynë! E vërteton

këtë edhe mbishkrimi në kryq. E gozhduan në kryq si Mbretin e judenjve, sepse nuk desh të jetë mbreti i tyre! Njeriu edhe sot e vret Jezusin Zot me kundërshtimet e veta, sepse dëshiron të jetë ndonjë obligim për të cilin do t'i jepte Atij llogari.

Kur do të vetëdijësohet njeriu se gjymtyrët e prera apo dega e shkëputur prej trupit, nuk kanë jetë dhe nuk mund të japin fryte?! Kur do ta kuptojmë se pasqyra e pastër nuk është fajtorë për fytyrën tonë të shëmtuar? Është më mirë të thehet pasqyra, sepse nuk mund të pajtohemi me shëmtimin tonë, apo ta shfrytëzojmë pikërisht atë që sa të jetë e mundshme të korigjojmë të metat tona?! A duhet ta vrasim Zotin, pse ne jemi pajtuar të jetojmë me mënyrën e jetës sonë?

Çka po flet, zotëri? Do t'i thoshte ndokush predikatarit. *Po kur e kanë vra Krishtin, e ne po jetojmë në shek XXI?* Po, por mos të harrojmë se Zoti ec me kohën në të gjitha kohërat, lyp llogari për veprimet e punëtorëve derisa të jetë toka vresht i Tij. Çdo kundërshtim shërbëtorëve të zotërisë, është kundërshtim të zotit të vreshtës, e kjo vazhdon deri në vrasjen e Birit të tij të dashur. Me të drejtë pyesim: *Ç'është dashur Zoti të bëjë më tepër për ne, që ne t'i kemi zemrat dhe mendimet tona në Krishtin Jezus?* Përveç të gjitha të mirave që Zoti i krijoi për njeriun, e flijoi Birin e vet për ne, na shpëtoi nga lufta, ç'është dashur Zoti të bëjë më tepër për ne, që ne të kemi për zemër gjithçka është e vërtetë, e ndershme, e drejtë, e pastër, e shenjtë, e denjë për dashuri, siq lexojmë në lex e II-të. Më së keqi është kur pranohet eskalimi i të keqes, sipas parimit: *njëherë gishti, pastaj dora*, e kur vazhdohet nëpër muskuj shkon deri edhe koka. Keq është kur i krishteri pranon të bëhet fli e makinerisë nëntokësore, kur nuk dallon më dorën e shtrirë të mikut prej dorës së armikut.

O të krishterë! Nëse nuk jeni të gatshëm t'i pranoni shërbëtorët e Zotit, qofshin ata meshtarë, prindër apo edukatorë, mos e harroni qortimin e Krishtit: *Juve do t'ju hiqet doret Mbretëria e Hyjit e do t'i jepet një populli që i prodhon frytet e saja!*" E kjo do të ishte katastrofa e jonë! Andaj le të lutemi së bashku: Na shpëto, o Zot, prej rrezikut të tillë! Na shpëto, o Zot, prej rrënimit të vreshtës sate, e rrënimit tonë. Amen.

Lutja e besimtarëve

Të kërkojmë prej Hyjit besnikërinë që t'i shërbejmë, me besnikëri dhe dashuri atij që na zgjodhi dhe na dashuroi, të lutemi: Na dëgjo, o Zot

- Për Kishën e shenjtë të Hyjit që të

jetë si hardhia e frytshme e ngarkuar me fryte, e si dhëndri besnik, që e pret kthimin e Krishtit, *të lutemi.*

- Për bashkësitë tona të krishtera, që mos të lejojnë të jenë të tërheçura prej mashtrimit të indiferencës, ta jetojnë thirrjen e vet në angazhim e në shërbim aktiv, *të lutemi.*

- Për barinjët e Kishës që ta ruajnë vreshtën e Zotit si shërbëtorë të vërtetë të Hyjit e të vëllëzërëve, *të lutemi.*

- Për të gjithë besimtarët e vdekur, pasi punuan dhe u shërbyen në vreshtin e Zotit, shpërblejau shërbimin e denjë në lumturinë qiellore, *të lutemi.*

Ruaje gjithmonë, o Zot, familjen tënde me mirësinë atërore, që e liruar prej çdo kundërshtimi, me mbrojtjen tënde, të shugurohet në të mira, në shërbim të emrit tënd. Nepër Krishtin Zotin tonë. Amen.

Don Aleksander **KOLA**

ËNDËRROVA SE KISHA INTERVISTË ME ZOTIN

...A, ashtu! Deshe një intervistë me mua? tha Zoti.

Po, nëse ke kohë! Iu përgjigja.

Zoti buzëqeshi: Koha ime është amshimi! Çka deshe të pyesish?

Çka të befason më së shumti tek njerëzit? Mora guximin dhe e pyeta.

E Zoti përgjigji: Shumëçka më befason tek njerëzit. Unë gjithçka kam krijuar, e kam krijuar për njeriun, që ai të jetë i lumtur. Ja, unë po i numëroi disa fakte me të cilat njeriu më befason aq shumë.

Më befason se njerëzve fëmijëria u duket e mërzitshme. Nguten që të rriten, e atëherë dëshirojnë prapë të bëhen fëmijë. Pastaj, vazhdoi Zoti, më befason se si e humbin shëndetin që të fitojnë pasuri, e atëherë e shpenzojnë pasurinë që ta rikthejnë shëndetin. Më befason që aq shumë shqetësohen për ardhmërinë, saqë e harrojnë të tashmen. Kështu nuk jetojnë as në të ardhmen, as në të tashmen... Më befason se njerëzit jetojnë sikur s'do të vdesin kurrë, e pastaj vdesin sikur kurrë mos të kishin jetuar...

E DIELA XXVIII gjatë vitit

Gjithçka mundem me ndihmën e Atij që më jep fuqi!

Leximi i parë: *Is 25, 6-10* Jo më uri, jo më vdekje, jo më frikë, jo më turp: e tërë ajo që e fikë, errëson, dhe shëmton fytyrën e njeriut do të zhduket përballë dritës së Zotit. Të ftuarit e tryezës, sofres së Zotit janë të mbramet, janë mbeturinat e shoqërisë, janë varfnjakët (Mt 22, 1-14), janë viktimat e urisë për bukë, të urisë për të vërtetën, për faljen, e Zoti do t'i nginë. Por, kjo shpresë ka nevojë për një shenjë shumë konkrete dhe aktuale: ka nevojë për një vend ku njëerëzit mblidhen për të shijuar festën, miqësinë dhe gëzimin e jetës. Ky vend është Kisha ose së paku ashtu ishte dashur të jetë.

Psalmi 23 (22) Zoti është bariu im, asgjë nuk më mungon

Leximi i dytë: *Fil 4, 12-14, 19-20* Shën Pali ka mësuar prej Jezu Krishtit të jetojë në skamje dhe në pasje. Por, skamja për Shën Palin paraqet një përparësi: të mundëson që të kuptosh cilët janë miqtë e vërtetë. Filipjanet, në fakt zbulohen të tillë, duke i dërguar shën Palit të burgosur gjithë atë për të cilën ai ka nevojë. Ai i falënderon ata, duke ju kumtuar shpërblimin e premtuar prej Krishtit për ata që dinjë t'iu gjinden vëllaut apo motrës në nevojë.

Ungjilli *Mt 22, 1-14.*

Në atë kohë, Jezusi filloi prapë t'u flasë në shëmbëlltyra. Thoshte: "Mbretëria e qiellit është e ngajshme me mbretin që bëri dasmë për djalin e vet. Mbreti dërgoi shërbëtorët e vet për të grishur të ftuarit në dasmë. Por ata nuk deshën të vijnë...." Atëherë u tha shërbëtorëve të vet: 'Dasma njëmend është gati, por të ftuarit nuk qenë të denjë. Shkoni, pra, në udhëkryqe e, këdo që të gjeni, thirreni në dasmë!' Shërbëtorët dolën nëpër udhë dhe i sollën të gjithë ata që gjetën: të mirë

e të këqinj. Kështu salloni i dasmës u mbush më të ftuar. Atëherë hyri edhe mbreti për t'i parë

të ftuarit. Vuri re aty njërin që s'e kishte veshur petkun e dasmës. I tha: 'Mik, si hyre këtu pa pasur petkun e dasmës?' Ai s'e çeli gojën. Atëherë mbreti u tha shërbëtorëve: 'Lidheni këmbësh e duarsh e qiteni jashtë në terr, ku do të jetë vaj e kërcëllim dhëmbësh!' Sepse, shumë janë të grishur, por pak janë të zgjedhur."

Fjala e Zotit

Zoti ka ndër mend një festë të përgjithëshme, univerzale për njerëzimin. Ftesat për këtë festë janë dërguar disa herë nga profetët, më pastaj prej apostujve. Por Zoti edhe sot fton njerëzit në këtë gosti. Por e dijmë fare mirë se si u pranuan dhe si pranohen sot këto ftesa. Çdo njeri, pra edhe ne si besimtarë, me disa përjashtime, duam të jetojmë në qetësi, të përkujdesemi për karrierë, për vete etj. Judenjt dhe farisenjt duke u marrë me disa gjëra të vogla dhe të parëndësishme, kanë harruar atë që është themelore për ta dhe kanë humbur çdo gjë duke e përfshirë këtu edhe simbolin e lavdisë së tyre, Jerusalemin, i cili ishte shkatërruar nga Titi Perandoria Romake. Është e nevojshme që populli i Zotit të dëgjojë përsëri thirrjen e Zotit dhe më entuziazëm t'i përgjigjet asaj.

Le ta analizojmë pakëz shëmbëlltyrën: Cili prej nesh sot nuk do ta pranonte ftesën për dasmë? Dhe në dasmën e mbretit!? Dhe për këtë arsye shëmbëlltyra duket në një mënyrë e pa besueshme. Një Mbret dy herë më radhë i thërret të ftuarit, të cilët e injorojnë këtë thirrje, dhe disi reagojnë me një indiferencë apo me një qëndrim armiqësor. Pastaj ndodhë një kalim i befaseshëm prej festës në represion të atyre që kanë qënë të ftuar; më pastaj kemi të ftuarit të tjerë që janë për t'i mbushur salonet

e mbretit, dhe njërin i cili kishte hyrë këtu në këtë sallë pa petk dasmeje. Gjithë kjo nuk duket fare natyrore. Ne fakt shëmbëlltyra ka për qëllim realitetin mbinatyor, atë të shpëtimit: festa e gëzimit dhe e bashkimit në të cilën janë të ftuar së pari Izraeli - populli i zgjedhur, e më pastaj Kisha dhe mbarë njerëzimi.

Shëmbëlltyra në përgjithësi e përshkruan këtë histori: refuzimin dhe armiqësimin e Izraelit - popullit të zgjedhur përballë ftesës së palodhur të profetëve dhe të drejtëve, ashtu sikur nuk e pranuan lajmin e gëzueshëm edhe prej Jezu Krishtit dhe apostujve të tij.

Megjithatë shumë janë të thirrur, por pak janë të zgjedhur. Mund të jemi të krishterë vetëm më emër pa u përpjekur fare në kthimin e zemrës dhe shpirtit tonë kah Zoti. Ndoshta mendojmë: mjafton të jemi të ftuarit në banketin - gostinë e mbretit dhe të rrijmë indiferent përballë pjatave dhe tryezave të zbrazëta të të varfërve të botës. Është jeta pagëzimore - shortimi në Krishtin - që ka rëndësi të madhe, e jo dëshmia e pagëzimit si dokument. Është veshja, apo petku që flet shën Pali kur thotë: *duhet ta veshim njeriun e ri, të krijuar sipas Zotit në drejtësi dhe në shënjtëri të vertetë*. Pa këtë risi nga jeta - apo të jetës - ftesa do të ketë rëndësi të vogël para syve të mbretit.

Pra, Mbretëria e Hyjit themelet e veta i ka këtu në botë, ndërsa qëllimi saj përfundimtar është tek Ati qiellor. Të gjithë jemi të ftuar, por nuk përgjigjen të gjithë, nuk vijnë dhe nuk hyjnë brenda. Jam në mesin e atyre që i përgjigjem me gatishmëri kësaj thirrje? Fatëkeqësisht për banketin hyjnor ka shumë të pa interesuar. Pse? Sepse Krishti është *armik* i jetës së pamoralshme, egoiste, egocentrike. Mos të harrojmë: Të besosh do të thotë të jetosh sipas besimit. Këtë

duhet ta bëjmë nëse dëshirojmë të jetojmë me Krishtin e jo larg Tij.... Amen.

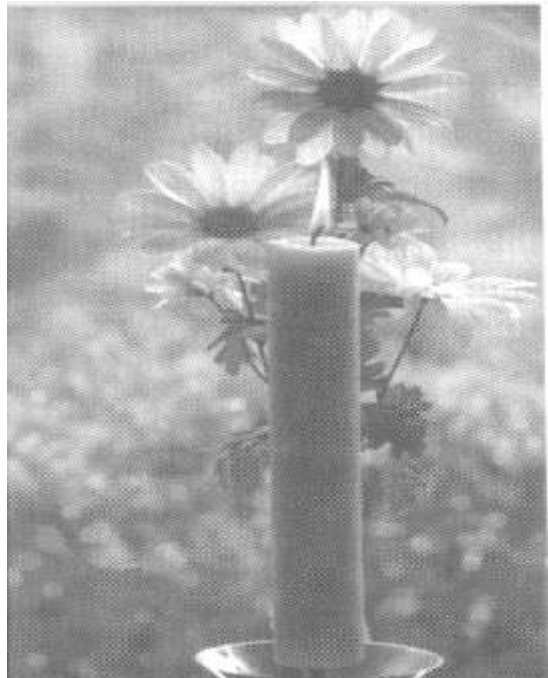
Lutja e besimtarëve

Hyji e ka përgaditur një vend për festën e qiellit. Ti drejtohem i Atij më gëzim duke i thënë: Dëgjoje, o Zot, lutjen tonë

- Jepu, po të lutemi, o Zot, përgjigje njerëzve që e kërkojnë të vërtetën, shuajë etjen e tyre për drejtësi. *të lutemi.*
- Bëj pjesëmarrës në gëzimin e mbretërisë sate të gjithë ata që këtu mbi tokë vuajnë padrejtësi të ndryshme: të varfërit, të dobëtit, të sëmurit... *të lutemi.*
- Bëje kishën tënde mbarshuese të paqes, të drejtësisë, mikpritëse dhe bujare, strehë të të dobëve dhe e atyre që nuk kanë shpresë, *të lutemi.*

O Zot, duke t'i drejtuar më përvujtëri këto lutje, kërkojmë, që, të na japësh hirin dhe gatishmërinë për t'iu ndihmuar atyre që vuajnë, të bindur se Ti do të na shpërblesh për çdo vepër tonën. Nëpër Krishtin Zotin tonë.

Don Jeton **THAQI**

E DIELA XXIX gjatë vitit

Jepni, pra Cezarit çka i përket Cezarit e Hyjit çka i përket Hyjit.

Leximi i parë: *Is 45, 1.4-6.* Sipas planit të Zotit nganjëherë punojnë edhe ata që nuk dijnë për Të. Kështu Kiri, mbreti i Perzisë, e liron popullin e Izraelit që të kthehet nga robëria në vendlindjen e vet....

Psalmi 96 (95) Ty, o Zot, të goftë nderi dhe lavdia.

Leximi i dytë: *1 Sel 1, 1-5.* Me leximin e dytë Kisha fillon të përcjellë porosinë e shën Palit të krishterëve në Selanik...

Ungjilli Mt 22, 15-21.

Në atë kohë, farisenjtë u ndanë në një anë dhe u këshilluan si ta zënë gabim në fjalë. Dërguan nxënësit e vet bashkë me herodianë për t'i thënë: "Mësues, ne e dimë se ti gjithmonë flet të vërtetën dhe se me të vërtetë e mëson udhën e Hyjit pa marrë parasysh kush është kush: ti nuk këqyr ç'pozitë kanë njerëzit! Na thuaj, pra, si e mendon ti: a është e lejueshme t'i paguhet Cezarit tatim apo jo?" Jezusi, duke e njohur mirë djallëzinë e tyre, tha: "Shtiracakë, pse po më sprovoni? Ma tregoni monedhën e tatimit!" Ata ia sollën një denar. "E kujt është u tha kjo fytyrë e kymbishkrim?" "E Cezarit!" i përgjigjën ata. Atëherë Jezusi u tha: "Jepni, pra, Cezarit çka i përket Cezarit e Hyjit çka i përket Hyjit."

Fjala e Zotit

Thonë se një njeri dikur lutej: *O Zot më ruaj nga miku, sepse nga armiku ruhem vetë!* Nuk është kjo tallje me Zotin. As që kjo lutje nuk është për t'u hudhur. Lehtë është që të ruhesh nga armiku, me fjalë të tjera nga ata të cilët armiqësinë e tyre aspak nuk e fshehin, por haptas e shfaqin. Por si t'i

ruhesh atij njeriu i cili të flet fjalë të ëmbla e më në fund e çel gropën e të hudh në të. Pa dyshim, miku i vërtetë është pasuri, është dhuratë e Zotit, është fati ynë. Ne këtë e dijmë sepse e kemi përjetuar shumë herë. Nuk mund të jetë mik i vërtetë, ai i cili të flet fjalë të bukura, të lavdëron, ku sipas fjalëve të duket i dyshimtë. Ata njerëz të cilët të afrohen si për të mirë, ta kesh ndër dije se ata kanë qëllime që ne t'i tregojmë atyre botën tonë të brendshme, ku nga kjo ata mendojnë se do të fitojnë diçka! Pikërisht për këtë duhet të habitemi, se si fatkeqësitë dhe rreziqet e huaja nuk na kanë mbushur mend. Duke filuar nga mashtrimi i Evës e deri në ditët tona: gracka, mashtrime etj. E kur të ngatërrohesh në grackë, then këmbën dhe bëhet vonë! Ta then krenarinë, nderin dhe dinjitetin. Të robëron dhe të fut në burgun e vet, ku nuk guxon të falësh e të gjesh asnjë gjë. Por edhe më tepër të mëson të këndosh, ku duke kënduar e harron mjerimin. Të thotë se je në dritë, në liri dhe që asgjë nuk të mungon. Grackë e keq është kjo, ngashnjim i shëmtuar.

Jepni, pra Cezarit, çka i përket Cezarit...Le t'i kthehemi ungjillit të sotshëm. Farisenjt si miq të rrejshëm, mashtrues, kinse të parët Jezusin e lavdërojnë: Mësues, ne e dijmë... Ku do fjalë më të bukura edhe atë para tërë asaj mase? Sa të lumtur do ta ndienim veten sikur neve dikush do të na lavdëronte në një mënyrë të tillë? Fjalë të tilla mund të na i flet vetëm miku. Pse farisenjtë e bëjnë një gjë të tillë? Kështu menduan t'ia përgatisin

grackën Krishtit. Nëse Krishti në pyetjen e tyre përgjigjet pozitivisht, se duhet paguar tatimi, populli do ta urrente si tradhëtar kombëtar. Nëse Krishti përgjigjet negativisht shpallet armik i pushtuesit, pra i Cezarit! Por, Krishti duke e ditur qëllimin e tyre, me urtinë e vet Hyjnore i demaskon ata dhe përgjigjet në mënyrë madhështore, duke iu bërë me dije se urtia e tij i tejkalon kufijtë njerëzor.

Por fjalët e Krishtit nuk janë thënë vetëm për atë kohë dhe për t'iu shmangur grackës së farisenjve. Fjalët e Krishtit janë rregull jete. Pra, ne jemi të obliguar të japim kontributin tonë edhe ndaj atdheut tonë tokësorë duke paguar tatimet e gjithçka lyp atdheu në progresin e tij. Por ne kemi obligim edhe ndaj Zotit, jo vetëm duke shkuar në Meshë, por edhe duke i praktikuar sakramentet, urdhërimet e Zotit etj.

Sikurse ligji i dashurisë i ka dy drejtime, ndaj Zotit dhe të afërmit, vertikale dhe horizontale, ashtu edhe obligimet tona janë ndaj Zotit dhe të afërmit, dhe ato nuk përjashtohen, por përplotësohen. Këto dy aspekte janë të pandashme. Përparësi ka Zoti, sa i përket anës doktrinare dhe parësinë,

sepse Ai është burimi i jetës dhe i dashurisë, ndërsa përparësia e zbatimit të ligjit të dashurisë është njeriu, nëpërmjet të cilit ne e duam vetë Zotin (krah Mt 28, 41). Mu për këtë

në krishtërim s'ka mospërputhje, ndasi, rivalitet, antagonizëm mes Zotit dhe të afërmit, por bashkëpunim dhe bashkëjetesë. Amen.

Lutja e besimtarëve
Atit, i cili në botë dërgoi Birin e vet për Shëlbues, t'i lutemi me fe, shpresë dhe dashuri: Dëgjoje, o

Zot, lutjen tonë

- Për Kishën Tënde të shpërndarë në katër anët e botës, ruaje, udhëheqje dhe ndihmoje, *të lutemi.*
- Për ne këtu të pranishëm, që të dijmë të jetojmë dhe zbatojmë ligjin tënd dhe kështu të dëshmojmë me vepra të mira, *të lutemi.*
- Për ata që vuajnë nga pësimet e ndryshme të shpirtit apo të korpit, që t'i forcoi hiri yt, *të lutemi.*
- Prano në mbretërië tënde të gjithë besimtarët e vdekur, *të lutemi.*

O Zot, po të falenderojmë për këtë ditë që na dhe, po të lutemi, që të udhëheqë gjithnjë Shpirti yt. Ti që jeton e mbretëron në shekuj të shekujve. Amen.

Don Tomë **KARRICA**

E DIELA XXX gjatë vitit

Duaje Zotin, Hyun tënd dhe të afërmin tënd porsì vetvetën!

Leximi i parë: *Dal 22, 21-27.* Këta pak rrjeshta na flasin për mbrojtjen e atyre që nuk mund ta mbrojnë vetvetën. Zoti kërkon që të bëjmë një gjë të tillë.

Psalmi: *Të dua, o Zot, fuqia ime.*

Leximi i dytë: *1 Sel 1, 5-10* Është vazhdimësi nga e diela e kaluar, ku shën Pali pasi e prezenton veten dhe bashkëpunëtorët e vet nuk heziton për ta lavdëruar bashkësinë e krishterë të Selanikut. Ata janë shembull i mirë edhe për të krishterët tjerë në Maqedoni dhe Akajë.

Ungjilli *Mt 22, 34-40.*

Në atë kohë, farisenjtë, kur morën vesh se ua mbylli gojën saducenjve, u bashkuan dhe njëri sish, mësues Ligji, për ta vënë në provë, e pyeti: "Mësues, cili është më i madhi urdhërim i Ligjit?" "Duaje Zotin, Hyun tënd me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd e me gjithë mendjen tënde! Ky është më i madhi dhe i pari urdhërim. I dyti është i barabartë me të: 'Duaje të afërmin tënd porsì vetvetën!' Në këto dy urdhërime varet i tërë Ligji dhe Profetët."

Fjala e Zotit

Leximet e sotit kanë një porosi: Çfarë janë raportet tona ndër njerëzore? Nga ky aspekt mund të shohim se dashuria për të cilën flet Jezusi në Ungjill është një: ndaj Zotit dhe ndaj të afërmit. Pra, ungjilli i sotshëm na flet mbi dashurinë e cila është e vendosur në dy binarë por me qëllim të njëjtë. Dashuria ndaj Zotit dhe ndaj të afërmit. Për fat të keq sot të flasësh

për dashurinë është vështirë, sepse ajo keqkuptohet. Ajo nuk është e pastër sikurse duhet të jetë.

Në mesin tonë shpesh herë ka shumë xhelozì, smirë, urrejtje. Ne shpesh herë nuk zgjedhim metoda për të ofenduar, për të fyer. Sendet e vogla materiale, interesi bëjnë që të ndahemi dhe të përçahemi në mes veti. Dhe në gjendje të tillë ne i themi vetit të krishterë, bij të Zotit? Marrim pjesë në meshë, në kungim...? Mendoj se është koha që të mendojmë mbi këtë që e thotë Jezusi: *Duaje Zotin. Hyjin tënd... duaje të afërmin tënd...në këto dy urdhërime varet i tërë Ligji dhe Profetët.*

Tashmë e lumtura Nëna Tereze kishte pasur një takim me një vajzë e cila kishte dashur të hyj në rregullin e saj. Nëna Tereze i tha: Në rregullin tonë ato vajza që pranohen

mënjëherë i sprovovmë, a janë për këtë thirrje apo jo. Sprova që ju bëjmë është shkuarja në shtëpinë e atyre që janë në prag të vdekjes...E ke parë, i thotë Nëna Tereze, në meshë se si meshtari e merr në duar Krishtin. Edhe ti me atë dashuri duhet të shërbesh vëllaun njeri, duke e dalluar në të fytyrën e Jezusit, duhet të marrësh në duar Krishtin, i cili është në të vuajturit e botës. Vajza pranoi të mbetet në rregullin e saj. Të nesërmen u kthye kjo vajzë me gëzim, nga një punë që e kishte pasur për detyrë ta bëjë. Ajo e kishte marrë një të sëmurë e të lënduar dhe për disa orë ishte përkujdesur rreth tij për ta pastruar dhe ndihmuar. Ishte e bindur se në këtë rast e kishte shërbyer vet Jezusin në vëllaun njeri.

Edhe ne atë që marrim në eukaristi - Krishtin Zot ta dëshmojmë me jetë dhe në dashuri ndaj njerëzve. Nuk mund të quhet njeriu i krishterë, bir dhe bijë e Zotit nëse nuk është në gjendje të dojë dhe të falë. Andaj le të mësohemi në shkollën e Jezusit që dashuria të zënë vend në zemrat tona, e jo urrejtja dhe e keqja. Kështu gjithmonë do të jemi gjymtyrë të gjalla të Krishtit duke dhënë fryte në shëlbimin e njerëzve. Amen.

Lutja e besimtarëve

Në Ungjillin e sotshëm Jezusi na mëson për dashurinë ndaj Zotit dhe të afërmit, t'i lutemi Zotit që të na jep hirin për të qenë bijt dhe bijat e Tij duke u dalluar në dashuri sikurse na mëson Ai vetë: Dëgjoje, o Zot, lutjen tonë

- O Zot bëj që në botë të mbizotërojë dashuria për t'u larguar e keqja e përditshme e cila na pikëllon dhe trishton për vrasje dhe gjakderdhje, *të lutemi*

- Jepi popullit tënd aftësinë e dashurisë për të qenë besnik ndaj Teje dhe Kishës, *të lutemi*

- Na aftëso o Zot që në fytyrën e vëllaut

njeri në vuajtje të dallojmë fytyrën tënde, *të lutemi*

- Le të mbizotërojë edhe në popullin tonë shqiptar paqja dhe dashuria që të jetojmë në liri të plotë dhe të japim lavdi Ty, *të lutemi*

- Sot kur përkujtojmë ditën e misionëve, po të lutemi o Zot që të jesh ndihma e gjithë misionarëve në botë të cilët e predikojnë Fjalën tënde, mbushi dhe ruaj në dashurinë Tënde, *të lutemi*

O Zot, Jezu Krishti, lutjet që i thamë janë shprehje më e mira që del nga zemra jonë. Ne kemi nevojë për ty, andaj po të lutemi na ndihmo që të përparojmë në virtytin e dashurisë për ta shpallur lavdinë tënde, që jeton e mbretëron në shekuj të shekujve. Amen

Don Marjan **DEMAJ**

A e dini se...

- Emri Mihael dmth Kush është si Zoti.

- Gabriel dmth Fuqia e Zotit.

- Rafael dmth Ilaçi i Zotit.

- Grekët e vjetër peshkun e quanin IHTHYS. Të krishterët e parë prej kësaj fjale i nxorën inicialet: Jezu Krishti Zot është Shëlbuesi ynë. Meqë ata nuk kishin guximin të deklaroheshin si të krishterë, me simbolin e peshkut e njihnin besimin e krishterë të njëri tjetri.

- Ungjilli shqip u përkthye në v. 1824 dhe doli në Korfuz pjesërisht dhe më 1827 i plotë. Botues i Ungjillit dhe drejtues i punës ishte Grigor Gjirokastriti.

- Durrësi në shek. XIV kishte 25000 banorë dhe ishte një ndër qytetet më të mëdha të Evropës.

- Bashkimi Evropian i ka 456 milionë banorë, prej tyre 368 milionë të krishterë, 262 milionë katolikë.

- Jordania i ka 5 milion banorë, 75 mijë katolikë.

E DIELA XXXI gjatë vitit

Më mbaj afër, o Zot, në paqën tënde.

Leximi i parë: *Mal 1, 14 2,2. 8 10.* Zoti nëpërmjet Malakisë i qorton priftërinjtë dhe popullin e vet që nuk i përmbaheshin më besëlidhjes. Mu për këtë Hyji e përbuzi dhe përuli popullin, si pasojë e tradhtisë, mospërfilljes së ligjit dhe planit të tij.

Psalmi: *131 (130) Më mbaj afër, o Zot, në paqën tënde.*

Leximi i dytë: *1 Sel 2, 7 9,13.* Shën Pali selanikasve jo vetëm se ua ka shpallur Ungjillin, por ka qenë i gatshëm për t'ua dhënë edhe jetën, vetveten, si mundësi dhe dëshmi e krishterë deri në flijim të plotë. Për t'ua treguar këtë dëshmi dhe dashuri me vepra, ai punonte në mesin e tyre natë e ditë, që mos t'ishte për askënd peshë apo barrë, por shembull i mirë i jetës së krishterë.

Ungjilli: *Lk 23, 1-12.*

Atëherë Jezusi i tha turmës dhe nxënësve të vet: "Në katedrën e Mojsiut ndenjnë skribët e farisenjtë. Pra, ju duhet t'i dëgjoni e të zbatoni gjithçka t'ju thonë, por mos bëni si bëjnë ata. Ata nuk veprojnë siç thonë. Ata lidhin barrë të rëndë që mezi mund të mbarten dhe ua ngarkojnë njerëzve në krahë, kurse vetë as me gisht nuk i luajnë. Mandej të gjitha veprat e veta i bëjnë me qëllim që t'i shohin njerëzit. Këndej i zgjerojnë filakëritë e veta dhe i zgjasin thakët. Në gosti dëshirojnë kryet e vendit, në sinagoga vendet e para, përshendetjet në sheshe dhe të quhen prej njerëzve 'rabbi'. Ju mos lejoni t'ju quajnë rabbi, sepse vetëm njëri është Mësuesi juaj, kurse ju të gjithë jeni vëllëzër. Dhe përmbi tokë mos thirrni askënd Atë, sepse keni vetëm një Atë atë që është në qiell! Gjithashtu mos lejoni t'ju quajnë udhëheqës sepse keni

vetëm një Udhëheqës Krishtin! Më i madhi ndër ju le të jetë shërbëtori juaj. Sepse, kush krenohet, do të përvujtërohet e kush përvujtërohet do të lartësohet.

Fjala e Zotit

Ungjilli i sotshëm ka tri porosi thelbore. Së pari Jezusi rreptë qorton skribët dhe farisenjtë, të cilët *uzurpojnë* dhe keqpërdorin *katedrën e Mojsiut*, dmth. institucionin më të lartë fetar dhe moral të atëhershëm për popullin hebre.

E çka duhet të bëjnë njerëzit e shkretët, populli i thjeshtë me ta? T'i largojnë me fuqi, me dhunë prej kësaj katedre, vendi, misioni, t'i vrasin, t'i përbuzin? Të largohen prej tyre, mos t'i përfillin, të kërkojnë dhe të gjejnë mësues tjerë? Jo.

Ja mësimi i mrekullueshëm i Jezu Krishtit: *Ju duhet t'i dëgjoni e të zbatoni gjithçka t'ju thonë*, pa e marrë parasysh jetën e tyre të keqe. Çfarë mrekullie! Dallimi mes asaj çka mësojnë dhe si veprojnë është kryevepër e Krishtit, sepse ata mësojnë në emër të Zotit, ndërsa jetojnë pa Zotin, ose edhe kundër Zotit.

Ne sipas *logjikës* tonë krejt njerëzore do të thonim dhe vepronim krejt ndryshe, do t'i sulmonim, përjashtonim, do të ballafaqoheshim me ta, do t'ju tregonim të vërtetën, do t'i vritnim, sepse... S'KA DREJTËSI PA DASHURI dhe PA FALJE!

Jezusi vazhdon me qortim tejet të butë dhe të embël: **PORMOS BËNI SI BËJNË ATA.**

Ne shpeshherë gabojmë duke thënë: kështu bëri ai, ajo - të gjithë, pse atëherë mos të bëj edhe unë, ti, ne?! Gati rregullisht thirrmi dhe arsyetohemi vetëm me të keqen e të tjerëve, dhe pothuaj kurrë nuk themi kështu: dikush bëri mirë, është më i mirë se unë, e përse mos të bëj

edhe unë ashtu!

Farisenjtë dhe skribët mësojnë mirë, por jetojnë keq, sepse përpos mospërputhjes mes mësimit dhe jetës, ata ngarkojnë të tjerët me barra të rënda, *kurse vetë as me gishtë nuk luajnë* /Mt 23, 4/.

Gabimi i dytë i skribëve dhe farisenjve është dyftytësia, fariseizmi i tyre, sepse ata çdo gjë bëjnë *me qëllim që t'i shohin njerëzit* /Mt 23, 5/, e jo për Zotin dhe për të afërmin, me fe dhe me dashuri, duke u lavdëruar me vendet e para, me emërtime *rabbi!* /Krh. Mt 23, 5-7/.

Sa herë edhe ne bëjmë apo nuk bëjmë diçka vetëm për sy e faqe, për të tjerët, kinse për t'i mashtruar, për t'u paraqitur, për të fituar besimin e tyre...

Loja e tillë me vetveten, me të tjerët, me vetë Zotin, është mjerim shpirtëror, papjekuri njerëzore dhe fetare, robëri. **DYFYTËRËSIA ËSHTË PAFYTËRËSI, SEPSE KUSH I KA DY NUK E KA ASNJË!**

Porosia dhe qortimi i tretë i Jezusit është kjo: Vetëm një është Mësuesi ynë, Ati ynë, Udhëheqësi ynë /Krh. Mt 23, 8-13/. Kurse bota sot është plot e përplot me mësues të rrejshëm, me *babai* gënjeshtarë dhe vrashtarë, me udhëheqës të verbër dhe mashtrues në çdo lëmi, sa që vërtet është bonjake pa Zotin Atë, dhe pa dashuri amësi! Nga kjo porosi vjen edhe pasoja e parë për ne: *kurse ju të gjithë jeni vëllezër* /Mt 23, 8/, që dmth. të afërt, të barabartë, të dashur dhe në bashkëpunim të njëri-tjetrit. Pajoja e dytë e kësaj porosie ungjillore është përvujtëria: *Më i madhi ndër ju le të jetë shërbëtori juaj* /Mt 23, 12/. Pajoja e tretë është shërbimi, flijimi, dhurimi, zbatimi i ligjit të Zotit me përparësi absolute ndaj Tij, dhe relative ndaj njeriut, çdokujt, me dashuri dhe për dashuri: *Sepse, kush krenohet, do të përulet e kush përulet do të lartësohet.* /Mt 23, 12/.

Ne shpesh e bëjmë të kundërtën:

mundohemi të përfitojmë, të afirmohemi në punë, në jetë, në *shpinë* të tjerëve, të tjerët i *vegëlsojmë* si *shkallë* për t'u lartësuar, për të shkuar përpara, pa ndjenja dhe pa mëshirë. Ndoshta mendojmë dhe themi kështu: unë dua, unë di, unë mundem, unë duhet... të robëruar nga egoizmi dhe egocentrizmi, krenaria jonë. Nxënësi i Jezu Krishtit nuk e kërkon vetveten, por së pari Zotin, nëpër të afërmit, dhe të afërmin në Zotin, si ka dëshmuar e Lumja Nëna Tereze. Bota e sotme i përqesh të përvujtërit, të mirët, flijimtarët, guximtarët e vërtetë të Ungjillit. Megjithatë pa përvujtëri s'ka drejtësi, shërbim, flijim, dashuri s'ka as shëlbim! Amen.

Lutja e besimtarëve

Pasi e dëgjuam fjalën e Zotit me mend dhe me zemër të lutemi:

O Jezu, na mëso përvujtërinë dhe dashurinë

- O Jezu, ti e përule vetveten duke u bërë Njeri, na mëso përvujtërinë dhe dashurinë si shërbim ndaj Zotit dhe të afërmit, *të lutemi.*

- Bëj, o Jezu, që të dëshmojmë Ty, jo vetëm me fjalë, mësim, por edhe më tepër me jetë dhe me dashuri flijuese dhe dhuruese, *të lutemi.*

- Na liro, o Jezu, prej dyftytërisë me sinqeritet të vërtetë në fjalë dhe në veprime, *të lutemi.*

- Jepna dhuratën e vëllazërisë dhe të barazisë gjithnjëzore, sepse ti je Ati ynë, Mësuesi dhe Udhëheqësi ynë, ndërsa ne jemi bijtë dhe bijat tua, *të lutemi.*

O Zot Jezu Krisht, Ti që përulesh në çdo meshë në trajtën e Bukës dhe të Verës së shuguruar, na ushqe gjithnjë me Fjalën dhe me Pranën tënde, që të shërbejmë Ty në çdo vëlla njeri. Nëpër Krishtin Zotin tonë. Amen.

Don Lush **GJERGJI**

LUTJA E PËRDITSHME E MISIONAREVE TË DASHURISË

Me bëj të denjë, Hyji im,
t'u shërbej të gjithë të varfërve në mbarë botën,
të cilët jetojnë dhe vdesin në uri dhe varfëri.

Jepu atyre nëpër duart tona bukën e përditshme.
nëpër dashurinë tone paqen dhe gëzimin.

Hyji im, me bëj lajmëtar të paqes sate
që atje ku është urrejtja të bie dashurinë;
ku zoton dhuna, shpirtin e pajtimit,
ku është ndarja, bashkimin;
ku zoton lajthitja, të vërtetën;
ku është dyshimi, shpresën;
ku jane hijet, dritën;
ku është trishtimi, gëzimin.

Hyji im,
bëj që para të kërkoj t'i ngushëlloj të tjerët,
se sa të jem e ngushëlluar;
para t'i kuptoj, se sa të jem e kuptuar;
para t'i dua, se sa të më duan;
sepse nëpër vetëharresë njeriu gjen;
nëpër ndjesë e fiton ndjesën;
nëpër vdekje zgjohet në jetën e pasosur.
Amen.

Nëna Terezë

Kronika

- **Letnicë, 4 shtator.** Me një solemnitë të veçantë u festua festa e të Lumës Nënës sonë Tereze. Meshën në bashkëmëshim me shumë meshtarë e udhëheqi vik. Gjeneral d Lush Gjergji.

- **Letnicë, 8 shtator.** U kremtua Lindja e Zonjës së Bekuar apo siç themi Zoja e Vogël. Meshën e udhëheqi d Rrok Gjonlleshaj, Mori pjesë një shumicë e madhe e besimtarëve.

- **Stubëll, 17 shtator** U mbajtën *Takimet të d Mikelit*. Sivjet përkujtuam disa përvjetore: 500 vjetori i lindjes së Gjergj Kastriotit; 450 vjetori i Mesharit të Gjon Buzikut, 100 vjetori i legalizimit të shkollës së parë shqipe...

Meshën me këtë rast e udhëheqi imzot Mark Sopi. Shpërblimin për poezinë më të mirë e fitoi Sarë Gjergji.

LUTJA E KRISHTIT RREZATUES NGA KARDINALI NEWMAN

I dashuri Jezu, më ndihmo
të përhap aromën tënde
kudo shkoj.
Vërshoje shpirtin tim me
frymën dhe jetën tënde.
Depërto në qenien time, në
mënyrë të plotë që gjithë

më shohin mua, por vetëm
Ty.
Rri në mua, dhe atëherë
unë do të filloj të ndriçoj si
ndriçon Ti, të ndriçoj duke
qenë dritë për të tjerët:
drita, o Jezu do të jesh Ti

jeta ime të jetë vetëm
rrezatim i jetës sate.
Ndriço nëpërmjet meje,
dhe qendro aq shumë tek
unë, saqë çdo shpirt që të
më takoj ta ndjejë
praninë tënde në shpirtin
tim.
Bëj që të tjerët të më
vështrojnë dhe të mos

që ndriçon të tjerët
nëpërmjet meje.
Bëj që unë të predikoj
fjalën tënde pa bërë
predikime, jo me fjalë por
me praninë time dhe me
fuqinë që ushtrojnë
veprimet e mia, në mënyrë
që të duket plotësia e
dashurisë që kam për Ty.
Amen

*Këtë lutje e porosinë shumë Nëna Tereze, sidomos për ata që
dëshirojnë t'i kushtohen krejtësisht Krishtit.*

Impresum: Ad usum Internum
Boton; Dekanati i Prishtinës

Adresa: Rr. "Rexhep Bislimi" Nr. 50, Ferizaj

E-mail: jetaliturgjike@hotmail.com

Tel.0290/20-041

Shtypi: "ERA" Ferizaj

*Çdo shermend në mua, që nuk jep fryt,
Ai e pret, kurse secilin që jep fryt,
Ai e pastron, që të japë më shumë fryt.
Gjn 15, 2.*